

Arrest

nr. 141 096 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 10 februari 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende, via een op 17 juni 2014 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 23 september 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 6 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2014 werd ingediend door :

[J.S.] [...]

volgens paspoort: [A.S.]

nationaliteit: Pakistan

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat zij reeds volledig geïntegreerd zou zijn, dat zij Frans en Engels zou spreken en dat zij werkwilleg zou zijn, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 30 december 2011, zij diende diezelfde dag nog een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 mei 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarvoor haar op 16 mei 2014 toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 26 mei 2014 betekend werd en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar 4 maand 2 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester [L.] verwijst naar het feit dat betrokkene op 04 augustus 2011 te Pakistan gehuwd is met de heer [M.J.] die op 10 augustus 2010 geregulariseerd werd en sinds 18 oktober 2010 in het bezit is van een B-kaart. Hij zou lid zijn van de politieke partij "United Kashmir People's National Party" (UKPNP). Naar aanleiding van zijn verblijf in Pakistan kreeg hij ernstige problemen met de veiligheidsdiensten maar hij kon op 24 oktober 2013 terugkeren naar België. Betrokkene bleef op dat moment nog achter in Pakistan omdat zij aanvankelijk naar België wenste te komen met een visum gezinshereniging. Toen zij echter ook bedreigingen kreeg en gelet op het feit dat zij toen al enkele maanden zwanger was, kon zij niet wachten op gezinshereniging en kwam zij met een toeristisch visum afgegeven door de Spaanse autoriteiten naar België waar zij asiel aanvroeg. In die gegeven omstandigheden en gelet op de positie van haar man zou zij volgens de raadvrouw niet zonder gevaar kunnen terugkeren naar Pakistan. Sinds haar aankomst in België woont betrokkene samen met haar echtgenoot en op 26 juni 2012 werd hun kind geboren. Een terugkeer om een machtiging tot verblijf aan te gaan vragen, zou dan ook een inbreuk maken op haar gezinsleven. De echtgenoot van betrokkene zou haar niet kunnen vergezellen

aangezien er tegen hem - ten onrechte - een arrestatiebevel uitgevaardigd zou zijn. Meester [L.] stelt dat de echtgenoot van betrokkene politiek actief is maar ook regelmatig werkt en net een nieuw contract voor een halftijdse betrekking ondertekend. Vooreerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene en haar echtgenoot blijkt dat de asielinstanties geen geloof hechtten aan het asielrelaas van betrokkene's echtgenoot noch aan zijn bewering als zou hij een actief lid geweest zijn van het UKPNP. Het feit dat de echtgenoot na zijn regularisatie gewoon terugkeerde naar Pakistan bevestigt dit, indien hij echt vreesde voor zijn leven zou het toch weinig waarschijnlijk zijn dat hij zou terugkeren. Bovenstaande in combinatie met de ongeloofwaardige verklaringen van betrokkene zelf en met het feit dat ernstig aan de echtheid van de documenten die betrokkene voorlegde bij haar asielaanvraag - inclusief het arrestatiebevel van de echtgenoot - getwijfeld werd door de asielinstanties, maakte dat ook haar asielaanvraag afgewezen werd. De bewering als zou betrokkene aanvankelijk gewent hebben naar België te komen met een visum gezinshereniging maar ten gevolge van bedreigingen toch maar besloot te komen met een toeristisch visum, is in het licht van bovenstaande niet aannemelijk. De bewering als zou zij niet zonder gevaar kunnen terugkeren naar Pakistan, is evenmin aannemelijk. Er werden namelijk bij onderhavige aanvraag 9bis geen nieuwe bewijsstukken voorgelegd die een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zou kunnen rechtvaardigen. Daar noch aan de politieke activiteiten van de echtgenoot, noch aan het arrestatiebevel dat tegen hem [werd] uitgevaardigd geloof werd gehecht door de asielinstanties, is het ook niet aannemelijk dat de echtgenoot betrokkene niet - indien hij dat zou wensen - tijdelijk zou kunnen vergezellen naar Pakistan. Haar relatie kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de eventuele verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10(bis) van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing geen van de ingeroepen argumenten weerhoudt als buitengewone omstandigheden die een indiening in België rechtvaardigen;

Dat zij de elementen van integratie louter weerhoudt als elementen die de gegrondheid van de zaak betreffen;

Terwijl dit niet volstaat aangezien de elementen van integratie ook kunnen bijdragen aan de onmogelijkheid of moeilijkheid om nog terug te keren naar het land van herkomst, gelet op het onderbreken van deze integratie.

Dat zij bovendien de duur van de asielprocedure en het wettig verblijf van 2 jaar 4 maand en 2 dagen, niet in overweging neemt als buitengewone omstandigheid.

Terwijl de relatief lange duur van deze asielprocedure wel degelijk een terugkeer moeilijk maakt. Terwijl dit langdurig wettig verblijf wel degelijk zijn belang heeft nu het beoordelen van het bestaan van de buitengewone omstandigheden inderdaad de toets van de proportionaliteit moet doorstaan, - quod non.

Dat zij tenslotte geen enkel probleem wil zien in de politieke aspecten van het dossier en de veiligheidsoverwegingen die verzoekster - en haar man - hebben aangehaald.

Dat zij stelt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan die problemen, dat zij bovendien weerhoudt dat uit het dossier zou blijken dat er geen geloof wordt gehecht aan de politieke activiteiten van betrokkene echtgenoot en diens bewering actief lid te zijn geweest van het UKPNP.

Dat zij stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster aanvankelijk wel met een visum gezinshereniging wilde komen, maar uiteindelijk de situatie niet kon ondergaan en afwachten en dus - sneller- met een Spaans toeristisch visum naar België reisde om haar man te vervoegen en haar kindje, waarvan ze toen nog zwanger was, in veiligheid te brengen.

Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Terwijl de veiligheidsoverwegingen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken en verzoekster niet kan blootgesteld worden aan dergelijke problemen alleen om die formaliteiten voor het visum gezinshereniging te gaan aanvragen;

Terwijl trouwens uit het administratief dossier (stuk 1 van de aanvraag 9 bis) blijkt dat verzoekster een visum voor het UK bezit dat vijf jaar geldig is, namelijk vanaf 23/11/2010 tot 23/11/2015; terwijl de bestreden beslissing hierover niets vermeldt, doch dat hieruit wel degelijk blijkt dat verzoekster inderdaad vroeger redenen zou gehad hebben om het land te verlaten, zij dit rustig kon doen,- richting UK; dat hieruit ook kan afgeleid worden dat zij inderdaad een visum gezinshereniging met haar man aan het afwachten was na haar huwelijk - en dit visum voor het UK niet wenste te gebruiken - en zij, indien zij inderdaad tenslotte wel het land moest verlaten, zij een toeristisch Schengenvisum aanvroeg om aldus haar zelf en haar kind in veiligheid te brengen bij haar man in België; terwijl reeds de bestreden beslissing van het CGVS opmerkte dat verzoekster al haar reisdocumenten neerlegde en hierin reisinformatie te vinden was.

Terwijl bovendien geen enkel onderzoek werd gedaan naar de authenticiteit van het arrestatiebevel dat tegen verzoeksters echtgenoot werd uitgevaardigd, alhoewel dergelijke verificatie wel degelijk kan en moet uitgevoerd worden in het kader van een zorgvuldig onderzoek.

Terwijl trouwens de beslissing van het CGVS inzake verzoekster, waarnaar de bestreden beslissing verwijst niet ontkent dat haar echtgenoot politiek actief is en zelfs uitdrukkelijk weerhoudt dat "uit de badge en het visitiekaartje van uw man blijkt respectievelijk dat uw man op 23/3/2012 deel nam aan de 1ste sessie van een conferentie van het OHCHR en dat hij General Secretary is van de UKPNP Europe Zone"

Terwijl een belangrijke functie (General Secretary) in een - Pakistaanse oppositiepartij (voor de bevrijding van Kashmir - dus wel degelijk vaststaat - en dat alleen de problemen die - in het verleden zouden voorgekomen zijn - , in twijfel worden getrokken.

Dat de huidige functie van verzoekers echtgenoot allerm minst in twijfel werd[...] getrokken door het CGVS, waarbij verzoekster ook in haar aanvraag preciseerde dat haar echtgenoot deze functie sedert enkele maanden uitoefent; Dat dus, ook al werden de activiteiten uit het verleden en de problemen die daaruit voortvloeiden - zij het onterecht - in twijfel getrokken, dan kan die actuele functie niet in twijfel

worden getrokken en de mogelijks veiligheidsrisico's die hieraan kunnen verbonden zijn voor verzoekster (en haar echtgenoot) indien zij naar Pakistan terug moet keren.

Terwijl dit echter minstens een manifeste appreciatiefout uitmaakt en mede zorgt voor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij de motivering niet langer gestoeld is op alle pertinente en correcte feitelijke en juridische gegevens.

Terwijl hierbij alleszins dient opgemerkt te worden dat een beslissing steeds in haar geheel moet gemotiveerd worden rekening houden[d] met alle argumenten en zij de verschillende argumenten niet elk apart kan beoordelen, zonder ze in verband te plaatsten; dat een zorgvuldige beoordeling dus rekening houdt met de verschillende argumenten in hun geheel.

Terwijl de bestreden beslissing ook moet rekening houden met de gevolgen van haar beslissing, namelijk in casu veiligheidsoverwegingen en dit in het licht van het proportionaliteitsbeginsel;"

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoekster stelt dat verweerder een manifeste motiveringsfout heeft gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster meent dat verweerdens appreciatie van de door haar aangebrachte gegevens niet aanvaardbaar is.

In eerste instantie stelt verzoekster dat zij niet akkoord gaat met verweerdens standpunt dat haar integratie en de duur van haar asielprocedure niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er dient echter te worden geduïd dat verweerdens standpunt niet kennelijk onredelijk is en dat het daarenboven in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster stelt daarnaast in wezen dat verweerder onterecht oordeelde dat niet blijkt dat zij niet naar Pakistan kan terugkeren omdat zij in dat land gevaar loopt.

Zij zet uiteen dat zij beschikte over een visum voor het Verenigd Koninkrijk en dat uit het feit dat zij dit visum niet gebruikte blijkt dat zij van plan was om een visum met het oog op een gezinshereniging aan te vragen. Zij betoogt tevens dat zij pas toen haar veiligheid in het gedrang kwam besliste om een Spaans toeristenvisum aan te vragen. De Raad kan slechts vaststellen dat indien verzoekster werkelijk bedreigd werd er mocht worden verwacht dat zij het visum waarover zij reeds beschikte zou hebben aangewend om haar land te ontvluchten en niet dat zij nog bijkomend een Spaans toeristenvisum zou aanvragen. Verzoeksters toelichting omtrent haar reisdocumenten leidt niet tot de conclusie dat verweerder haar situatie incorrect heeft ingeschat.

Voorts betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal erkende dat haar echtgenoot politiek actief is en dat deze man sedert een aantal maanden een belangrijke functie bekleedt bij een Pakistaanse oppositiepartij. Zij stelt daarnaast dat nooit een onderzoek werd gedaan naar de authenticiteit van een

arrestatiebevel dat met betrekking tot haar echtgenoot zou zijn uitgevaardigd. Zij weerlegt hiermee evenwel de vaststelling niet dat de commissaris-generaal oordeelde dat zij niet aannemelijk maakte dat zij in Pakistan wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aangezien er geen nieuwe dienstige stukken werden voorgelegd vermocht verweerder derhalve te verwijzen naar het feit dat verzoekster haar asielaanvraag werd afgewezen en kon hij in redelijkheid stellen dat verzoekster niet aantoonde dat zij om veiligheidsredenen niet in staat zou zijn om een visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster licht toe dat haar argumentatie in het geheel moet worden bekeken, maar toont hier mee evenmin aan dat verweerder haar situatie incorrect heeft beoordeeld. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

De uiteenzetting van verzoekster laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Het is niet betwist dat de commissaris-generaal reeds besloot dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Een gespecialiseerde instantie stelde bijgevolg reeds vast dat er geen reëel risico bestaat dat verzoekster in haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster geen dienstige gegevens aanbracht die toelieten te concluderen dat het standpunt van de commissaris-generaal niet langer actueel was. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder de bepalingen van artikel 3 van het EVRM miskende bij het nemen van de bestreden beslissing. Er dient trouwens op te worden gewezen dat de bestreden beslissing op zich verzoekster niet verplicht om naar een land te reizen waar zij zich niet veilig voelt.

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Ook tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden besloten, aangezien het bestuur, nadat was vastgesteld dat er door verzoekster geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen andere opties aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die minder nadelig voor verzoekster zou uitvallen.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel kan het volstaan vast te stellen dat verzoekster nalaat om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij meent dat dit beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden en dit onderdeel van het middel – bij gebrek aan de vereiste toelichting – onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK